

engang er sammenskruet, har dens leder som sin fornemste opgave til enhver tid at værne om statens interesse og ikke mindst dens territorium. Status quo eller ekspansion er grundfilosofien, også for den danske stat og dens leder til enhver tid. Vi respekterer denne holdning, men accepterer den ikke.

Utallige spørgsmål her i salen og derudover skriftlige spørgsmål har gennem halvandet år overbevist mig om, at retorikken om de tre lige-stillede dele af det danske rige er en bluffmetode, der udelukkende skulle bruges i et forsøg på at bedøve befolkningerne og muligvis en del naive politikere i de to kolonier politisk.

For godt og vel en måned siden fik vi så det endelige bevis for, at den nuværende regering har overhalet alle andre regeringer, hvad klassisk kolonipolitik angår. For første gang i hjemmestyrets historie lovgiver en dansk regering ensidigt og over hovedet på det færøske Lagting. Dette skete den 27. marts, da en større lovpakke blev bekendtgjort at være gældende lov for Færøerne, uden at Lagtinget eller landsstyret havde givet deres samtykke til denne handling.

Et klokkeklart brud med alt det, vi i vores pseudoverden havde gået og troet var en umulighed, var nu en kendsgerning. En voluminøs lovpakke, der bl.a. indbefattede den militære straffelov fra 1973, blev diktatorisk trumfet igennem, uden at de lokale myndigheder på Færøerne fik ét ord at skulle have sagt, dette til trods for, at Lagtinget den 22. november 2001 enstemmigt afgjorde, at den militære straffelov fra 1937 skulle ophæves for Færøerne, og også til trods for, at et enstemmigt Lagting den 2. maj i år afgjorde, at den samlede lovpakke, der blev bekendtgjort at gælde for Færøerne fra og med den 27. marts, blev ophævet som at være gældende for Færøerne.

Et samlet politisk spektrum på Færøerne mente nu, at hjemmestyrelsen var brudt, at den færøske styrelseslov var brudt, og at en opbygget og gennem 55 år etableret praksis var knust. Dette foranledigede selvfølgelig, at undertegnede fremsatte et beslutningsforslag her i Folketinget, der havde til formål, at Folketinget pålagde regeringen at ophæve omtalte love som gældende for Færøerne, i og med at Lagtinget enstemmigt havde forkastet lovpakken.

Ved førstebehandlingen for 14 dage siden og efter udvalgsarbejdet står det klart, at kun en mindre del af folketingsmedlemmerne vil stemme for forslaget, der kommer til anden behandling i morgen.

Ved førstebehandlingen blev det utallige gange fremført, at lovpakken kun er gældende for dansk militærpersonale, der er udstationeret på Færøerne, men dette er ingenlunde rigtigt. En af mange love i lovpakken er »Lov om forsvarrets formål, opgaver og organisation m.v.« Loven griber helt klart ind i færingernes dagligdag, skulle den få sin virkning engang i fremtiden.

Der står bl.a., at det danske militær har som formål at hævde Danmarks suverænitet, og det samme militær skal kunne afvise krænkelse af dansk suverænitet. Der står endvidere i § 17, at den danske forsvarsminister under en krig eller under andre ekstraordinære forhold har særlige beføjelser, hvad det så måtte indebære. Og det er der vel kun ministeren selv, der kan forklare Folketinget.

Videre gøres det klart, at forsvarsministeren ifølge grundlovens § 72 i særlige tilfælde og uden domsafsigelse kan tillade telefonaflytning, at brevforsendelser bliver åbnet, og at anden kommunikation kan efterses eller aflyttes.

I samme lov står der, at borgerne – i det her tilfælde på Færøerne velsagtens – mod fuld erstatning skal stille deres ejendom til rådighed for landets forsvar, dette i tilfælde af en krig eller under andre ekstraordinære forhold. Det fremføres også blandt så meget andet, at beføjelsen til at overtage en borgers ejendom i akutte militære nødsituationer udøves af enhver militær chef. Så påstanden om, at lovpakken, der ensidigt blev gennemtruffet hen over hovedet på Lagtinget og landsstyret den 27. marts, kun har gyldighed for dansk militærpersonale på Færøerne, er urigtig, hvis ikke løgnagtig.

Hjemmestyrelovens § 7 er brudt, den færøske styrelseslov er brudt, og den praksis, der har opnået sædvane efter 55 år og har vundet hævd, er krænket på det kraftigste. Derfor vil jeg på det kraftigste anmode samtlige folketingsmedlemmer om endnu en gang at revurdere deres stilling til forslaget og stemme det igennem, således at forholdene kan blive normaliseret på ny, hvis det er det, man ønsker.

Kl. 17.55

Da Martin Luther blev spurgt om, hvad han ville gøre, hvis han vidste, at verden skulle forgå i morgen, svarede han prompte, at han ville plante et træ i dag. Hvorfor, var der en, der spurgte. Og svaret er, at hans tro ikke var til fremtiden, men til riget, som ikke er af denne verden. Og så gør det ikke den store forskel, om fremtiden bliver så meget længere eller kortere.